

Sygn. akt II W 173/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział II Karny w składzie:

Sędzia: SSR Jakub Wąwoźny

Protokolant sek. Sąd B. M.

przy udziale oskarżyciela publicznego – asp. szt. W. W.

po rozpoznaniu sprawy z wniosku Komendy Powiatowej Policji w C.

Przeciwko **R. P.**, synowi L. i I. zd. S., urodzonemu (...) w C.

obwinionemu o to, że:

w dniu 7 marca 2015 roku ok. godz. 13:00 w miejscowości B. kierując na drodze publicznej pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) nie dostosował prędkości zapewniającej panowanie nad pojazdem w wyniku czego wpadł w poślizg a następnie zjechał na pobocze gdzie uderzył w drzewo

tj. o czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 19 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2012.1137)

orzeka:

I. uznaje obwinionego **R. P.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, iż w dniu 7 marca 2015 roku ok. godz. 13:00 w miejscowości B. kierując na drodze publicznej pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) wykonując manewr wymijania z pojazdem m-ki V. (...) o nr rej. (...) nie zachował prędkości zapewniającej panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, w wyniku, czego wpadł w poślizg a następnie zjechał na pobocze gdzie uderzył w drzewo, stanowiącego wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 19 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2012.1137), i za to na podstawie art. 97 k.w. wymierza mu karę nagany;

II. zwalnia obwinionego od opłaty sądowej, zaś zryczałtowaną równowartością wydatków poniesionych w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 173/15

UZASADNIENIE

Obwiniony R. P. w dniu 7 marca 2015 roku ok. godz. 13:00 w miejscowości B. kierując na drodze publicznej pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) wykonując manewr wymijania z pojazdem m-ki V. (...) o nr rej. (...) nie zachował prędkości zapewniającej panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, w wyniku, czego wpadł w poślizg, a następnie zjechał na pobocze gdzie uderzył w drzewo z prędkością 63 km/h.

(dowód: częściowe wyjaśnienia obwinionego – k. 28, 79- 80; zeznania świadka M. D. (1) – k. 21-22, 80- 81, zeznania świadka Z. K. (1) – k. 24v, 81v, notatka urzędowa – k. 1- 3; opinia biegłego k. 56- 63, opinii ustnej biegłego- k. 125-126v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo w oparciu o dowód z wyjaśnień obwinionego, zeznań świadków M. D. (1) i Z. K. (1) oraz dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w postaci notatek urzędowych oraz opinii biegłego. Świadców dla obwinionego są osobami obcymi, również wobec siebie. Brak jest jakichkolwiek dowodów mogących wskazywać, iż pomawiali obwinionego we własnym interesie. Ich zeznania są zbieżne, obaj w miarę dokładnie, z uwagi na dynamiczność zdarzenia, przedstawili wersję wydarzeń. Zeznania M. D. są zgodne z ustaleniami biegłego, co do poruszania się pojazdu obwinionego w zrzucając go wokół osi pionowej w lewo. Świadek ten nie zauważył, żeby Z. K. wykonał jakikolwiek manewr, który mógł doprowadzić do zdarzenia. Z. K., zaś zeznał, iż z uwagi na ukształtowanie drogi dojeżdżając do miejsca wyminięcia aut zwołał. Obwiniony w swych wyjaśnieniach nie wspomina o tym, że zamierzał taki manewr wykonać. Stwierdził jedynie, iż nagły manewr świadka doprowadził do zjechania z jezdni. Obwiniony dodał też, że widział wcześniej zbliżający się pojazd. Nie podał żadnej przekonującej przyczyny, dla której samochód świadka miał raptem zjechać na jego pas jezdni. Brak jest śladów kontaktu obu pojazdów. Świadców nie potwierdzają tego zdarzenia. Nawet gdyby jakiś hipotetyczny manewr Z. K. wykonał, obwiniony miał obowiązek z uwagi na rzeźbę terenu, stan i widoczność drogi dostosować prędkość, aby nie doprowadzić do stanu zagrożenia. Nie uczynił tego.

Zeznania świadków A. T., R. B., E. S., G. P., M. K., P. Z., R. M., G. B., Ł. T., M. S. (1), M. L., K. K., M. S. (2), W. G., G. S., M. S. (3), D. C., M. B., P. S., J. P. oraz M. S. (4) nie wniosły nic do sprawy- świadkowie ci nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia.

Sąd w swoich ustaleniach oparł się na obowiązujących przepisach prawa i całościowo zgromadzonego materiału dowodowego w tej konkretnej sprawie.

Sąd uwzględnił dokumenty zgromadzone w sprawie w postaci notatki urzędowej oraz opinii biegłego nie znajdując podstaw do podważenia waloru ich wiarygodności. Opinia biegłego miała charakter wariantowy. Odtworzony film z akcji ratowniczej nic nowego do sprawy nie wniósł. Z uwagi na ilość osób uczestniczących w akcji ratowniczej i sposób nagrywania, żadnych dodatkowych śladów, które pomogłyby biegłemu zweryfikować swoją opinię, sąd nie znalazł. Sąd nie znalazł potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, iż winę zdarzenia ponosił Z. K. (1). Przeczą temu zeznania jego samego, jak również M. D. (1). Tym samym dla rozstrzygnięcia winy sąd dysponował niezaprzeczalnym faktem uderzenia przez obwinionego w drzewo jak i zeznaniami wiarygodnych świadków, którzy potwierdzili wersję oskarżyciela.

Oceniając wyjaśnienia złożone przez obwinionego Sąd stwierdził, że nie można im dać wiary w zakresie zachowania samego obwinionego, jak i przyczyn zdarzenia. Stoją one, bowiem w oczywistej sprzeczności z analizą zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, głównie zaś z zeznaniami świadków M. D. (1) i Z. K. (1) oraz dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w postaci notatek urzędowych oraz opinii biegłego. Sąd uznał je za przyjętą linię obrony mającą na celu wyłącznie uchronienie się przed groźącą odpowiedzialnością.

Mając na uwadze ustalony stan faktyczny w sprawie, na podstawie zebranego i powyżej ocenionego materiału dowodowego Sąd uznał obwinionego R. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, iż w dniu 7 marca 2015 roku ok. godz. 13:00 w miejscowości B. kierując na drodze publicznej pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) wykonując manewr wymijania z pojazdem m-ki V. (...) o nr rej. (...) nie zachował prędkości zapewniającej panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, w wyniku, czego wpadł w poślizg a następnie zjechał na pobocze gdzie uderzył w drzewo, stanowiącego wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 19 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2012.1137), i za to na podstawie art. 97 k.w. wymierzył mu karę nagany.

W myśl przepisu art. 33 k.w. organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Wymierzając karę, organ orzekający bierze pod uwagę w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również

właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia.

Ustalając rodzaj i wymiar kary Sąd wziął pod uwagę szkodliwość społeczną czynu, rodzaj naruszonych obowiązków, okoliczności zdarzenia. Uznając obwinionego za winnego popełnienia przedmiotowego wykroczenia Sąd wymierzył obwinionemu naganę. Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się przesłankami zawartymi w art. 33 k.w. Kara ta jest oczywiście bardzo łagodna, ale jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu obwinionego. Społeczna szkodliwość przypisanego obwinionemu czynu nie była znaczna. Był on jedynym pokrzywdzonym swoim zachowaniem, zaś biegły wyliczył, iż łuk drogi bezpiecznie można było pokonać z prędkością nawet 98 km/h. Zdecydowanie, więc można mówić o braku szczęścia obwinionego przy wykonywaniu stosownych manewrów, gdzie jedynie on sam poniósł konsekwencje swoich błędów. Bardzo poważne konsekwencje. Wydając niniejsze orzeczenie uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy.

Sąd orzekł o kosztach postępowania w oparciu o art. 119 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 118 k.p.w.

SSR Jakub Wąwoźny